

Pregled

11	Slobodno se može se reći (1999)
15	Razglednica post restant (1998)
17	Da ili ne (1999)
27	Nažalost (1981)
29	Ciklonsko oko (1970–79)
37	To, nešto (1999)
39	Jedno srećno dete (1960–70)
45	Jedan popis (2008)
51	Avioni (2000)
59	Magična rečenica ili začarana fraza (1983)
63	Poslednja noć nevinosti (1979)
69	Uranija (2008)
79	Gospodeeee! (1974)
87	Drugo pismo o kolibriju (2005)
89	Jedan konac, jedan čarobnjak, tri rascepa (1992–95)
103	Za veliko uvažavanje (2008)
109	Fatalities (1979)
115	Jedna želja s greškom (2010)
117	Kako je prošlo (2010)
127	Nije te bilo (2005)
131	Samo što (1988–99)
147	Zaustavi se pre (2001)
151	O rastu i formi (1973–74)
159	Prvo pismo o kolibriju (2005)
163	未来人 (2010)
181	Čitav jedan život (1998)
185	Pred Vrtlozima (1974)
191	Weltschmerz & Co. (2009)

197	Gloomy Sunday (1981)
213	Evo je, spušta se (2012)
215	Shakul & Co. (2012)
223	Odmeren (2009)
229	Nošenje krsta (2003–2005)
247	Za davanje i dobijanje (2012)
249	Maska (2012)
263	Brabanti (2015)
269	Od usta do usta (2013)
281	Pogledi su telo (2013)
287	Vukovi ne ubijaju zlosrećne jelene (2016)
297	Treće pismo o kolibriju (2018)
301	Stvari onako kako stoje (2016)
313	Poslednje (2018)
317	Novi čovek (2016–29)
337	Na raspolaganju (2030)
339	Invazije varvara (2030)
359	Ovo staro nebo (1997)
361	Kolibri (Dugovanja)
375	Dodatak 1
379	Dodatak 2 – Bepe Fenoljo, „Vir“

*Đovaniju,
bratu i sestri*

Ne mogu da nastavim.
Nastaviću.

SAMJUEL BEKET

Slobodno se može reći (1999)

Rimska četvrt „Trijeste“ je, slobodno se može reći, središte ove priče, priče sa mnogo drugih središta. To je kvart koji je oduvek bio na pola puta između elegancije i dekadencije, luksuza i osrednjosti, privilegije i običnosti, i za sada ovo je dovoljno: uzaludno je opisivati ga dalje, budući da bi se njegov opis mogao ispostaviti kao dosadan, na početku priče čak kontraproduktivan. Uostalom, najbolji opis mesta koji se može dati – bilo kog mesta – jeste pričati šta se tamo dešava, a ovde će se upravo desiti nešto važno.

Možemo na primer ovako: nešto od svega onog što se dešava u ovoj priči, priči od mnogo drugih priča, dešava se jednog prepodneva sredinom oktobra 1999. u četvrti Trst, u Rimu, preciznije na uglu između Ulice Kijana¹ i Ulice Rajna², na prvom spratu jedne od onih zgrada na čijem se opisivanju ovde upravo nećemo zadržavati i gde se prethodno hiljadu puta nešto već desilo. Jedino što ono, što će se tamo upravo desiti jeste nešto odlučujuće i, slobodno se može reći, potencijalno kobno za život protagoniste ove priče. Dr Marko Karera, kaže pločica postavljena na vratima njegove ordinacije – specijalista za korekciju vida, oftalmolog – onim vratima koja ga

¹ Via Chiana (Sve fusnote u knjizi su napomene prevodioca.)

² Via Reno

samo još na kratko razdvajaju od najkritičnijeg trenutka u njegovom životu, životu sa mnogo drugih kritičnih trenutaka. U unutrašnjosti svoje ordinacije, zapravo na prvom spratu jedne od onih zgrada bla bla bla i tako dalje, on trenutno piše recept jednoj staroj gospođi oboleloj od blefaritisa gornjeg kapka – antibiotik u vidu kapi za oči, posle inovativnog, pa, slobodno se može reći i revolucionarnog tretmana na bazi N-acetilcisteina ukapanog u oko, koji je i drugim njegovim pacijentima već rešio ozbiljniji problem iste patologije, odnosno tendenciju da pređe u hronično. Napolju, međutim, sudbina čeka da ga uskovi-tla posredstvom jednog niskog čovečuljka po imenu Danijele Karadori, ćelavog i bradatog, ali, obdarenog izvesnim pogledom – slobodno se može reći – magnetskim, koji će uskoro biti uperen u oči očnog lekara ukapavajući u njih prvo nevericu, potom uznemirenost i konačno bol, koji neće moći biti lečeni njegovom (očno-lekarskom) naukom. To je odluka koju je čovečuljak već doneo, i koja ga je gurnula sve do čekaonice gde u ovom trenutku sedi i gleda svoje cipele, ne koristeći bogatu ponudu časopisa, novih novcijatih – a ne onih ubuđalih i mesecima starih – razasutih po stočićima. Nema nade da će se predomisliti.

I evo nas. Vrata ordinacije se otvaraju, blefaritična starica prelazi prag, okreće se da stegne ruku doktoru, i kreće ka pultu sekretarice da plati uslugu (120.000 lira), dok Karera izviruje, ne bi li pozvao sledećeg pacijenta. Čovečuljak ustaje, prilazi, Karera mu pruža ruku i nudi ga da sedne. Starinski gramofon marke *Thorens*, vremenom već prevaziđen – ali u svom, tj. vremenu, što znači pre nekih četvrt veka, jedan od najboljih – poput dra-

gulja umetnut u policu zajedno sa vernim mu pojačalom *Marantz*, i dva zvučnika od mahagonija *AR6*, vrlo utišanim tonom upravo reprodukuje ploču Grejama Neša naslovljenu sa *Songs for Beginners* (1971) čija se zagonetna prednja strana omota, oslonjena na pomenutu policu, s predstavom pomenutog Grejama Neša sa fotoaparatom u ruci u nekom okruženju teškom za dešifrovanje, ispostavlja kao najupadljivija stvar čitave prostorijske. Vrata ordinacije se zatvaraju. I evo nas. Opna, koja je doktora Kareru razdvajala od najjačeg emotivnog udarca u jednom životu bogatom drugim jakim emotivnim udarcima, spala je.

Molimo se za njega, i za sve lađe na moru.